

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. София, 02.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 28.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **6249** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. с чл. 107, ал.4 от ДОПК вр. с чл.4 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] срещу АУЗ №ДНД18-ТД26-127 от 06.02.2019г. потвърден с решение №СФД19-РД28-129/24.04.2019г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община (СО), с което е потвърден изцяло Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № ДСК18-ДИ04-2(4)/10.12.2019г., издаден от инспектор в Дирекция „Общински приходи“ при СО. Изложени са твърдения за незаконосъобразност на обжалвания акт. От една страна се твърди, че установените в акта задължения за такса битови отпадъци са определени в противоречие със ЗМДТ, а от друга, че е налице неправилно приложение на Наредба за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община – НОАМТЦУПСО.

В съдебно заседание, дружеството – жалбоподател, редовно призовано се представлява от законния си представител, който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът - директорът на Дирекция „Общински приходи“ , чрез юрк. С., оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена.

От фактическа страна.

Административното производство е образувано като такова по чл. 107, ал.3 от ДОПК с предмет определяне на задълженията на [фирма] за такса битови отпадъци за периода 01.07.2018г. – 31.07.2018г. във връзка с недвижим имот, представляващ земя и 9 бр. сгради находящ се в [населено място], [улица] партиден №7204F110871.

С процесния АУЗД № ДНД18-ТД26-127/46/06.02.2019г. – стр. 53 от делото, са установени изискуеми задължения по партиди за данък върху недвижимите имоти (ДНИ), такса за битови отпадъци (ТБО) и лихви върху главниците, изчислени към 06.02.2019 г., общо в размер на 10 119,62 лв., в т.ч. ДНИ -2250,90лв., лихва за ДНИ -13,13лв.; ТБО – 7855,59 лв.

Според стр.12 от мотивната част на АУЗД размера на задължението за ТБО е определен в промили върху общата отчетна стойност на партидата, включваща отчетна стойност на земята и сградите, която е 9 426 704,17лв. на база на тази отчетна стойност е определен размер на ТБО общо за цялата 2018г. – 94 267,08 лв., а за процесния период – 7 855,59 лв.

Срещу така издадения АУЗД е подадена жалба до директора на Дирекция „Общински приходи“ – СО с вх. №ДНД18-ТД26-127-70- от 26.02.2019г. С решение № СФД19-РД 28-129/24.04.2019г. директор на Дирекция „Общински приходи“ при Столичната община е оставил жалбата без уважение и е потвърдил процесния АУЗД. Решението е връчено на жалбоподателя на 13.05.2019г.

От правна страна.

Жалбата срещу акта е подадена в срок, от лице с правен интерес и срещу подлежащ на обжалване акт, след изчерпване на възможността за обжалване по административен ред, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл.4, ал.1 ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, като съгласно ал.2 в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите. Служителите по ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината. Видно от приложената на л. 26 и 27 от делото Заповед № СОА18-РД-09-1394/05.12.2018 г. на кмета на Столична община, оправомощени да извършват установяване и събиране на местните данъци и местна такса битови отпадъци са началниците на отдели, главните инспектори, старшите инспектори и инспекторите в Дирекция „Общински приходи“. Между страните не се спори, а и от приложените по делото трудов договор и допълнителни споразумения се установява, че издалия оспорения АУЗ Е. Д. е била назначена на длъжност Главен инспектор в отдел „Общински приходи Надежда и В.“ - Дирекция „Общински приходи“ и същата се явява компетентна да издаде процесния акт.

Съгласно чл.107, ал.3 ДОПК акт за установяване на задължение може да се издаде в следните хипотези: 1) по искане на задълженото лице; 2) служебно - при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; 3) служебно, когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия; 4) служебно - въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия.

В случая, оспорения АУЗД е издаден в хипотезите на чл. 107, ал.3 т.1 от ДОПК.

Видно от приетите по делото доказателства [фирма] се е обозначило като собственик на имотите в резултат от извършена възмездна сделка обективирана в н.а. №92, т.2, дело №260/2018 г. – л.83 от делото.

За процесните имоти е била подадена годишна декларация от предходния собственик с вх. №СФИ17-ТД26-5351/27.11.2017г. по чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО.

С декларация по чл.14 от ЗМДТ вх. №[ЕГН] от 14.05.2015г. – л.60 от делото, [фирма] е декларирало придобиването на недвижимия имот.

С декларация по чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО, вх. №СФИ18-ТП26-338/29.06.2018г. [фирма] е упражнило правото си да поиска да се запази установения ред за определяне на тази такса, който се е прилагал по искане на праводателя.

Спорът според настоящия съдебен състав е свързан с приложението на чл.25, ал.3 от НОАМТЦУПСО, в частта в която е определен 7 –мо дневен срок за упражняване на права, считано от датата на подаване на декларация по чл.14 от ЗМДТ. Административния орган, приемайки, че с подаването на декларация по чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО извън посочения срок, жалбоподателя е пропуснал нормативно определения срок за упражняване на правата си, поради което ТБО е определена пропорционално в промили на база отчетна стойност на недвижимия имот, така както предвижда чл.26 от НОАМТЦУПСО. Дружеството жалбоподател, не оспорвайки пропускането на срока, твърди, че същият не е преклузивен, поради което и неспазването му не може да го лиши от прилагането на по-благоприятния за облагане режим – този по чл.23, ал.1 от Наредбата.

Съдът намира, че по така спорния въпрос, органа по приходите е формирал законосъобразен извод.

Съгласно чл. 62 ЗМДТ таксата за битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Съгласно чл. 21, ал. 1 НОАМТЦУПСО за новопридобити имоти такса за битови отпадъци се събира от началото на месеца, следващ придобиването на имота. [фирма] е придобило недвижимия имот на 15.03.2018 г. Съобразно цитираната разпоредба на чл. 21, ал. 1 НОАМТЦУПСО, ТБО е дължима от дружеството за периода 01.04.2018 г. – 31.12.2018 г. Имотът е

нежилищен (земя), попада в строителните граници на населеното място и за него се дължи ТБО в трите ѝ компонента по чл. 18, ал. 1 НОАМТЦУПСО – сметосъбиране и сметоизвозване, за обезвреждане в депа и /или други съоръжения и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване.

Съгласно чл. 22 НОАМТЦУПСО ТБО за нежилищни имоти на предприятията се определя: 1. според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване; 2. чрез пряко договаряне; 3. пропорционално в промили. Разпоредбата на чл. 23, ал. 1 НОАМТЦУПСО сочи, че за определяне на такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията, попадащи в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, по реда на чл. 22, т. 1 предприятията подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година до кмета на Столична община чрез Дирекция "Икономика и търговска дейност" декларация по образец (Декларация № 1) в два екземпляра за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината.

С декларация № 1 по чл. 23, ал. 1 НОАМТЦУПСО с вх. №СФИ17-ТД26-5351/27.11.2017г. предишният собственик на недвижимия имот – [фирма] е поискал таксата за битови отпадъци да се определя по реда на чл. 22, ал. 1 НОАМТЦУПСО – според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете на съхраняването им и честотата на сметоизвозване. Предвид това приложим за 2018 г. по отношение на този собственик е редът по чл. 22, т. 1 НОАМТЦУПСО. Въпреки това, редът по чл. 22, т. 1 НОАМТЦУПСО не е приложим по отношения на новия собственик [фирма] за процесния период.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 НОАМТЦУПСО за нежилищни имоти на предприятията по чл. 21, ал. 1, придобити през текущата година или след 30 ноември на предходната година, за които предходният собственик е упражнил правата си за определяне на такса за битови отпадъци по чл. 23 и чл. 24, новият собственик може да поиска да се запази установеният ред за определяне на таксата, който се е прилагал за тези имоти през текущата година, в случаите, когато не се променя предназначението на имота. За целта новият собственик на имота следва да подаде декларация по образец (Декларация № 4) в седемдневен срок от декларирането на имота по реда и в срока по чл. 14 ЗМДТ.

Между страните не е спорно, че придобитият от [фирма] имот през 2018 г. е нежилищен, както и че предишният собственик е подал декларация по чл. 23, ал. 1 НОАМТЦУПСО. Жалбоподателят от своя страна не е подал декларация № 4, но е подал декларация № 1 по чл. 23, ал. 1 НОАМТЦУПСО с вх. № СФИ18-ТД26-338 от 29.06.2018 г., с която е поискал таксата за битови отпадъци да се определя по реда на чл. 22, ал. 1 НОАМТЦУПСО – според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете на съхраняването им и честотата на сметоизвозване. Формалното несъответствие на декларацията с предвидения образец само по себе си не пречатства упражняването на правото по чл. 25, ал. 3 НОАМТЦУПСО. В случая обаче, декларацията е подадена извън предвидения в чл. 25, ал. 3 НОАМТЦУПСО срок - седемдневен срок от декларирането на имота по реда и в срока по чл. 14 ЗМДТ.

[фирма] е подало декларацията по чл. 14 ЗМДТ с вх. № [ЕГН] на 14.05.2018 г., следователно срокът, в който дружеството е могло да поиска да се запази установения ред за определяне на таксата е бил до 21.05.2018 г. включително. Декларация № 1 по чл. 23, ал. 1 НОАМТЦУПСО е подадена след изтичане на седмодневния срок от декларирането на имота. Разпоредбата на чл. 25, ал. 3 НОАМТЦУПСО предвижда изключение от правилото по чл. 23 и чл. 24, според което за определянето на ТБО по реда на чл. 22, т. 1 или т. 2 (според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване или чрез пряко договаряне) се подава декларация от 1 октомври до 30 ноември на предходната година. С оглед на това, че се касае за изключение от общия ред, съдът счита, че разпоредбата на чл. 25, ал. 3 НОАМТЦУПСО следва да се тълкува стриктно и установеният в нея срок е преклузивен, поради което с изтичането му се погасява и правото на лицето по чл. 25, ал. 3 НОАМТЦУПСО.

След като [фирма] не е упражнило правото си в предвидения срок, приложение следва да намери разпоредбата на чл. 26 НОАМТЦУПСО, съгласно която извън случаите на чл. 23 и чл. 24 такса за битови отпадъци на нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, като разпределението на размера на промила е както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Именно този ред е приложен при определянето на ТБО на жалбоподателя за периода 01.07.2018 г. до 31.07.2018 г.

По втората група възражения свързани с периода за който са определени задълженията съдът намира следното. Действително, както твърди дружеството жалбоподател с издадения АУЗД № ДНД18-ТД26-127/46 от 06. 02. 2019 г. на главен инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи – Надежда / В. са установени задължения за ТБО за периода 01. 07. 2018 г. – 31.07.2018г., което съдът намира за недопустимо, поради това, че таксата се определя на годишна база, а не месец за месец.

Съгласно чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ (Изм. - ДВ, бр. 88 от 2017 г., в сила от 01.01.2022 г., изм. относно влизането в сила - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) размерът на таксата за битови отпадъци за всяко задължено лице се определя за календарна година при спазване на принципа за понасяне на разходите от причинителя или притежателя на отпадъците. Същият период се сочи и в чл.67 ал.3 от ЗМДТ.

Доколкото съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, а посочената норма е била в сила към издаването на акта, е следвало административния орган да определи задълженията за ТБО за цялата останала част от 2018 г., а не за всеки месец да се издава отделен акт, тъй като законът, в приложимата редакция, не допуска определянето на месечно задължение за ТБО.

Съгласно чл. 18, ал. 2 от НОАМТЦУПСО е предвидено че таксата се определя в годишен размер с решение на Столичния общински съвет ежегодно въз основа на

одобрена план-сметка, включваща необходимите разходи за всяка дейност поотделно, като на основание чл. 20, ал. 1 от Наредбата, таксата за битови отпадъци се заплаща на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи. Съгласно чл. 21, ал. 1 от Наредбата, за новопридобити имоти такса за битови отпадъци се събира от началото на месеца, следващ придобиването на имота. Както вече бе посочено, не е спорно, че имота, за който е определена ТБО, е придобит на 15.03.2018 г., поради което същата като размер и период е следвало да се определи от началото на месец април до края на годината, защото таксата се определя за календарна година. Не е спорно и че предходния собственик е подал декларация по чл. 23, ал. 1 от Наредбата, поради което и неговото задължение е определено по друг ред, но в производството не е изследван въпроса за плащането на задължения за ТБО от предходния собственик.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав приема, че обжалвания акт е незаконосъобразен, поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправни разпоредби – отменително основание по чл. 146, т. 3 и т.4 от АПК. Тъй като спорът не може да се реши по същество от съда, следва преписката да се върне на компетентния орган за ново произнасяне, при спазване на изискванията на закона и дадените в настоящото решение указания.

При този изход на спора, ще следва ответника да заплати на жалбоподателя сторените разноски по делото за държавна такса в размер на 50 лв.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на АУЗ №ДНД18-ТД26-127/46 от 06.02.2019г. потвърден с решение №СФД19-РД28-129/24.04.2019г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община (СО), с което е потвърден изцяло Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № ДСК18-ДИ04-2(4)/10.12.2019г., издаден от инспектор в Дирекция „Общински приходи“ при СО .

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА, на съответния служител на общинската администрация в Отдел „Общински приходи – Надежда / В.“ - СО, който е надлежно оправомощен, за издаването на нов акт, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], разноски по делото в размер на 50 (петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен

административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: